RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 101.469 van 4 december 2001
in de zaak A. 85.451/VII-19.048

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. DE BECKER,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 15 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting en de regelmatig gewisselde laatste memorie;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoortzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN OOST, die, loco advocaat B. DE BECKER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 13 december 1998 en verklaarde zich op 15 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 9 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 mei 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 15 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
>
> Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene, die beweert een Armeens Staatsburger te zijn, problemen zou gekend hebben tijdens zijn militaire dienstplicht in Nagorny Karabach. Betrokkene zou op 7 december 1997 in dienst zijn getreden. Hij zou ingestaan hebben voor het vervoer van officieren. Op 7 december 1998, rond drie uur in de ochtend, zou betrokkene getuige geweest zijn van een verkrachting van een soldaat door twee officieren (Sarkisian Rafik en Safarian). Betrokkene die wegliep zou ingehaald zijn door één van de officieren die hem zou duidelijk gemaakt hebben dat hij de kazerne diende te verlaten opdat dit "nieuws" niet zou uitlekken. Betrokkene zou hierop de kazerne verlaten hebben en zou zich te voet naar kennissen van zijn ouders begeven hebben die eveneens te Sushi woonden. De volgende dag zou de vriend van zijn ouders zich gaan informeren zijn rond de kazerne. Daar zou hij twee versies vernomen hebben. Enerzijds werd er gezegd dat er de afgelopen nacht een soldaat werd vermoord met het dienstwapen van betrokkene. Anderzijds werd er eveneens beweerd dat betrokkene een soldaat had gedood en dat hij gevlucht was. Betrokkene zou niet teruggekeerd zijn naar de kazerne daar de soldaat zou gedood zijn met zijn dienstwapen en hij vreesde hiervan beschuldigd te worden en zou evenmin de bescherming van zijn commandant ingeroepen hebben daar één van de officieren de zoon zou zijn van deze commandant (genaamd Krikorian). Betrokkene zou nog diezelfde dag naar zijn tante te Ararat (Armenië) zijn gegaan. Van daaruit zou hij gebeld hebben naar huis. Zijn moeder zou hem gezegd hebben dat de militaire politie hem zocht en dat hij verdacht werd van verkrachting en moord van een soldaat. Betrokkene zou verteld hebben wat er echt gebeurd was. Op aanraden van zijn vader besliste hij te deserteren. Betrokkene zou dan naar Erevan zijn gegaan waar hij tegen betaling een cargo-vlucht zou hebben genomen, richting Moskou. Daar zou hij vijf

dagen gebleven zijn en er een vals paspoort hebben verkregen. Hij zou hierna het vliegtuig hebben genomen, richting België, waar hij op 13 december 1998 toekwam en er twee dagen later de status van vluchteling aanvroeg. Betrokkene is in het bezit van een geldig rijbewijs.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in betrokkenes relaas geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een vervolging omwille van één van de motieven bepaald in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene verliet immers zijn land (deserteerde) daar hij er (ten onrechte) zou zijn van verdacht een soldaat te hebben verkracht en vermoord. Deze aangehaalde problemen ressorteren strict juridisch gezien niet o.t.v. het Vluchtelingenrecht maar wel onder deze van het Gemeen recht.

Betrokkenes reden voor zijn desertie (hij vluchtte daar hij verdacht werd van moord) werd niet geïnspireerd door één van de criteria's bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Het feit dat één van de officieren de zoon zou geweest zijn van de commandant doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan aan dit gegeven getwijfeld worden. De namen die betrokkene gaf van de twee officieren komen niet overeen met de naam van de commandant. Bovendien maakte hij van dit gegeven geen melding tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tenslotte liet betrokkene na de hulp in te roepen van de bevoegde autoriteiten en blijkt nergens uit zijn relaas dat hem de kans op een eerlijk rechtsproces zou ontnomen worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover geïnterpelleerd ter zitting, verklaart afstand te doen van deze exceptie;

3. Overwegende dat verzoeker in het enig middel in hoofdzaak de schending aanvoert van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op een oneerlijke dubbele toetsing van zijn verklaringen en op onredelijke veronderstellingen die als uitgangspunt dienen voor de beoordeling van die verklaringen;

3.1. Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze gaf tijdens het verhoor voor de commissaris-generaal, deze laatste het volgende heeft kunnen vaststellen :

- in betrokkenes relaas zijn geen elementen aanwezig die wijzen op een vervolging omwille van één van de motieven bepaald in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene verliet immers

zijn land (deserteerde) daar hij er (ten onrechte) zou zijn van verdacht een soldaat te hebben verkracht en vermoord. Deze aangehaalde problemen ressorteren strikt juridisch gezien niet onder toepassing van het vluchtelingenrecht, maar wel onder die van het gemeen recht.
- betrokkenes reden voor zijn desertie (hij vluchtte daar hij verdacht werd van moord) werd niet geïnspireerd door één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie.
- het feit dat één van de officieren de zoon zou geweest zijn van de commandant doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan aan dit gegeven getwijfeld worden. De namen die betrokkene gaf van de twee officieren komen niet overeen met de naam van de commandant. Bovendien maakte hij van dit gegeven geen melding tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).
- ten slotte liet betrokkene na de hulp in te roepen van de bevoegde autoriteiten en blijkt nergens uit zijn relaas dat hem de kans op een eerlijk proces zou ontnomen worden;

3.2. Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker er verkeerdelijk blijkt van uit te gaan dat zijn asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat ze bedrieglijk is en kennelijk ongegrond; dat uit de bestreden beslissing echter blijkt dat de asielaanvraag werd verworpen wegens het kennelijk vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker een verklaring tracht te geven voor de in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen; dat hij stelt dat het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is, terwijl hij in het kader van zijn dringend beroep aan een uitgebreid en gedetailleerd verhoor werd onderworpen;

3.3.2. Overwegende dat evenwel mogelijke verschillen tussen beide verklaringen louter te wijten zijn aan het verschil inzake inhoudelijke draagwijdte van een eerste algemene verklaring en een tweede meer gedetailleerde verklaring; dat verzoeker het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend zonder enig bezwaar te formuleren aangaande de inhoud ervan; dat het interview één uur heeft geduurd; dat het al dan niet uitgebreid karakter van de verhoren geen enkele verklaring biedt voor de in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker, wat zijn desertie betreft, stelt dat strafvervolging omwille van gemeenrechtelijke misdrijven wel degelijk aanleiding kan geven tot erkenning als vluchteling indien deze vervolging discriminatoir of onevenredig zwaar is in verhouding tot de feiten;

3.4.2.1. Overwegende dat verzoeker echter niet aantoont in welke zin de strafvervolging onevenredig zwaar zou zijn in verhouding tot de feiten waarvan hij wordt beschuldigd; dat hij officieel trouwens nog nergens van beschuldigd werd; dat strafvervolging wegens desertie slechts kan gekwalificeerd worden als vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie indien de asielzoeker aantoont dat hij een

strafvervolging riskeert die in wanverhouding staat tot de normale strafvervolging wegens dienstweigering of desertie en dit om één van de door het Vluchtelingenverdrag voorziene vervolgingsgronden; dat in casu aan de laatste voorwaarde niet is voldaan; dat verzoeker in ieder geval niet aantoont dat de feiten waarvoor hij vervolgd wordt onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zouden vallen, en dat hij bijgevolg omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of wegens zijn politieke overtuiging zou worden vervolgd; dat de beschuldiging van verkrachting en moord derhalve terecht door de commissaris-generaal als gemeenrechtelijk wordt gekwalificeerd;

3.4.2.2. Overwegende dat de vaststelling in de bestreden belsissing, dat niet is gebleken dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Armeense autoriteiten, evenmin door verzoeker wordt tegengesproken of weerlegd;

3.5.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat het verzwijgen van de familierelatie tussen de dader van de verkrachting en de commandant te wijten is aan het feit dat hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt heeft tot de hoofdlijnen terwijl hij zijn verklaringen op het commissariaat-generaal uitvoerig en gedetailleerd heeft toegelicht; dat verzoeker betreffende het niet overeenstemmen van de naam van de officier met die van zijn vader, de commandant, stelt dat de volledige naam van één officier en van de commandant niet volledig bekend is;

3.5.2.1. Overwegende dat het merkwaardig is dat verzoeker tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de familierelatie tussen de officier en de commandant, vermits hij voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf verklaarde dat hij niet terugkeerde naar de kazerne omdat hij valselijk zou beschuldigd worden en niet de bescherming van zijn commandant zou kunnen inroepen omdat één van de officieren de zoon was van deze commandant; dat deze feiten dermate belangrijk lijken in het asielrelaas, dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker deze wegliet tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken;

3.5.2.2. Overwegende dat de verklaring omtrent het verschil in naam, evenmin weinig verhelderend is; dat uit het verhoorverslag van 15 april 1999 immers blijkt dat verzoeker verduidelijkte dat Rafik Sarkisian de zoon is van de commandant terwijl hij eerder stelde dat de naam van de commandant Krikorian was; dat verzoeker in ieder geval geen plausibele verklaring geeft voor dit verschil in naam;

3.6. Overwegende dat verzoeker derhalve niet met concrete gegevens aantoont dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de commissaris-generaal bijgevolg in alle redelijkheid kon overwegen dat de gegevens die verzoeker aanbrengt niet onder toepassing van de Conventie van Genève vallen; dat verzoeker niet aantoont dat de

asielaanvraag onzorgvuldig is behandeld en dat de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen;

3.7. Overwegende ten slotte dat, wat het door verzoeker ingeroepen artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreft, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet concreet aangeeft waarin de schending van dit artikel zou bestaan;

3.8. Overwegende dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat verzoeker geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier december tweeduizend en één, door

Mevr.	M.-R. BRACKE	kamervoorzitter,
de H.	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **M.-R. BRACKE**